

הלכות שחיטה פרק ג

א. חמשה דברים מפסידין את השחיטה, ועיקר הלכות שחיטה להזהר מכל אחת מהן; ואלו הן שהיה, חלדה, דרסה, הגרמה, ועקור.

ב. שהיה כיצד: הרי שהתחיל לשחט, והגביה ידו קדם שיגמר השחיטה, ושהה, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, וחזר הוא או אחר, וגמר את השחיטה אם שהה כדי שיגביה הבהמה וירביצנה וישחט, שחיטתו פסולה; ואם שהה פחות מכדי זה, שחיטתו כשרה.

ג. היתה בהמה דקה, שעור שהיתה כדי שיגביה בהמה דקה וירביצנה וישחט; ואם היתה גסה, כדי שיגביהנה וירביצנה וישחט. ובעוף, כדי שיגביה בהמה דקה וירביצנה וישחט.

ד. שחט מעט ושהה מעט, וחזר ושחט מעט ושהה מעט, עד שגמר השחיטה, ולא שהה בפעם אחת שעור השהיה, אבל כשתחשב כל זמן השהיות יצטרף מכלן שעור שהיה הרי זו ספק נבלה. וכן אם שהה כדי שיגביהנה וירביצנה וכדי שישחט כמו מעוט הסימנין בלבד, לא כדי שישחט שחיטה גמורה הרי זו ספק נבלה.

ה. שחט רב אחד בעוף, או רב שנים בבהמה אף על פי ששהה חצי היום, וחזר וגמר חתפת הסימנין הרי זו מתרת: מאחר שנשחט בה פשעור, הרי זה כמתתך בשר השחוטה.

ו. שחט בקנה לבדו חציו או מעוטו, ושהה זמן מרבה הרי זה חוזר וגומר השחיטה, ואין בכך כלום. אבל אם שחט רב הקנה, או שנקב הושט כל שהוא, ושהה פשעור בין שחזר וגמר השחיטה שהתחיל, בין ששחט שחיטה גמורה במקום אחר הרי זו פסולה: מפני שהעוף או הבהמה שנפסק רב הקנה שלא, או שנקב הושט במשהו נבלה, ואין השחיטה מועלת בה כמו שיתבאר.

ז. הנה נתבאר לך, שאין שהיה בקנה בעוף כלל שאם שחט רב הקנה ושהה, כבר נגמרה שחיטתו, וכשחזר וגמר, מתתך בשר הוא; ואם שחט מעוט הקנה ושהה, הרי זה חוזר ושחט כל זמן שירצה, שאינה נאסרת משום נבלה, עד שיפסק רב הקנה.

ח. שחט העוף ושהה בו, ואינו יודע אם נקב הושט או לא נקב חוזר ושחט הקנה לבדו במקום אחר, ומניחו עד שימות; ובודק הושט מפנים אם לא נמצאת בו טפת דם, בידוע שלא נקב וכשרה.

ט. חלדה כיצד: כגון שהכניס הספין בין סימן לסימן בין שפסק הסימן העליון למעלה, בין ששחט התחתון למטה שהוא דרך שחיטה הרי זו פסולה. הכניס את הספין תחת העור, ושחט שני הסימנין בדרך, או שהחליד את הספין תחת צמר מסבך, או שפרס מטלית על הספין ועל הצואר ושחט תחת המטלית הואיל ואין הספין גלוי, הרי זו ספק נבלה; וכן אם שחט מעוט הסימנין בהחלדה, וגמר השחיטה שלא בהחלדה הרי זו ספק נבלה.

י. דרסה כיצד: כגון שהכה בספין על הצואר בדרך שמפין בסוף, וחתך הסימנין בבת אחת בלא הולכה ולא הבאה, או

שְׁהֵנִיחַ הַסִּפִּין עַל הַצֹּאֵר, וְדָחַק לְמַטָּה כְּחוֹתֶךָ צִנּוֹן אוֹ קִישוֹת
עַד שְׁחַתְךָ הַסִּימָנִין הָרִי זֶה פְּסוּלָה.

יא. הַגֶּרְמָה פִּיצֵד: זֶה הַשּׁוֹחֵט בִּקְנָה לְמַעְלָה, בְּמָקוֹם שְׂאִינוֹ
רְאוּי לְשְׁחִיטָה; וְכִמּוֹ שְׁנֵי חֲטִיִּין יֵשׁ בְּסוֹף הַקְנָה, לְמַעְלָה בְּטַבַּעַת
גְּדוּלָה. שְׁחַט בְּתוֹךְ הַחֲטִים אִם שִׁיר מֵהֶן כָּל שֶׁהוּא לְמַעְלָה, הָרִי
זֶה כְּשֶׁרָה, שֶׁהָרִי שְׁחַט מִשְׁפּוּי כּוֹבֵעַ וּלְמַטָּה, וְהוּא מִן הַמָּקוֹם
הָרְאוּי לְשְׁחִיטָה; וְאִם לֹא שִׁיר מֵהֶן כָּלוּם אֵלֹא שְׁחַט לְמַעְלָה
מֵהֶן, הָרִי זֶה מְגֵרֶמֶת וּפְסוּלָה.

יב. שְׁחַט רֹב הָאֶחָד אוֹ רֹב הַשָּׁנִים, וְהַשְּׁלִים בְּדֶרֶסָה, אוֹ בְּהַגֶּרְמָה
הָרִי זֶה כְּשֶׁרָה, שֶׁהָרִי נִשְׁחַט הַשְּׁעוֹר כָּרְאוּי. הַגֵּרִים בְּתַחֲלָה
שְׁלִישׁ, וְשְׁחַט שְׁנֵי שְׁלִישִׁים הָרִי זֶה כְּשֶׁרָה; שְׁחַט שְׁלִישׁ, וְהַגֵּרִים
שְׁלִישׁ, וְחִזֵּר וְשְׁחַט שְׁלִישׁ הָאַחֲרוֹן כְּשֶׁרָה. הַגֵּרִים שְׁלִישׁ,
וְשְׁחַט שְׁלִישׁ, וְחִזֵּר וְהַגֵּרִים שְׁלִישׁ הָאַחֲרוֹן הָרִי זֶה פְּסוּלָה. וְאִם
דָּרַס אוֹ הִחְלִיד, בֵּין בְּשְׁלִישׁ הָרֵאשׁוֹן בֵּין בְּשְׁלִישׁ הָאַמְצָעִי הָרִי
זֶה פְּסוּלָה.

יג. עֶקוֹר פִּיצֵד: כָּגוֹן שֶׁנַּעֲקָרָה הַגִּרְגֵּרֶת וְהִיא הַקְנָה, אוֹ הוֹשֵׁט,
וְנִשְׁמַט אֶחָד מֵהֶן אוֹ שְׁנֵיהֶן קֹדֶם גָּמַר שְׁחִיטָה הָרִי זֶה פְּסוּלָה;
אֲבָל אִם שְׁחַט אֶחָד בַּעוֹף אוֹ רֶבֹב, וְאַחֵר כֶּף נִשְׁמַט הַסִּימָן הַשְּׁנִי
הָרִי שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. נִשְׁמַט אֶחָד מֵהֶן, וְאַחֵר כֶּף שְׁחַט אֶת
הַשְּׁנִי שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה; שְׁחַט אֶחָד מֵהֶן, וְנִמְצָא הַשְּׁנִי שְׁמוּט,
וְאִין יָדוּעַ אִם קֹדֶם שְׁחִיטָה נִשְׁמַט, אוֹ אַחֵר שְׁחִיטָה הָרִי זֶה סֶפֶק
נִבְלָה.

יד. נִמְצָא הַסִּימָן הַשְּׁחוּט שְׁמוּט הָרִי זֶה כְּשֶׁרָה, שְׂוֹדָאֵי אַחֵר
שְׁחִיטָה נַעֲקָר: שְׂאֵלוֹ נַעֲקָר קֹדֶם שְׁחִיטָה, הִנֵּה מִדְּלִדֵּל וְלֹא
יִשְׁחַט. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֵׁלֹא תַפֵּס הַסִּימָנִין בְּיָדוֹ
כְּשֶׁשְׁחַט; אֲבָל אִם תַּפֵּסֵן וְשְׁחַט, אִפְשָׁר שֶׁתִּשְׁחַט אַחֵר הָעֶקוֹר,
וְלִפְיָכֶךָ אִם נִמְצָאת שְׁמוּטָה וְשְׁחוּטָה, הָרִי זֶה סֶפֶק נִבְלָה.

טו. כָּל מָקוֹם שְׂאִמְרָנוֹ בְּשְׁחִיטָה, פְּסוּלָה הָרִי זֶה נִבְלָה; וְאִם
אֲכַל מִמֶּנָּה פְּזִית, לוֹקָה מִשּׁוּם אוֹכַל נִבְלָה שְׂאִין מוֹצִיא מִיָּדִי
נִבְלָה אֵלֹא שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה כְּאֶשֶׁר צִוָּה, כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוֹ. וְכָל סֶפֶק
שִׁיסְתַּפֵּק בְּשְׁחִיטָה, הָרִי הוּא סֶפֶק נִבְלָה; וְהָאוֹכַל מִמֶּנָּה פְּזִית,
מִפִּיֵּן אוֹתוֹ מִפֶּת מִרְדּוֹת.

טז. בְּהֵמָה שֶׁנִּטְלַ יָרֵךְ שָׁלָה וְחִלְלָה עֲמָה, עַד שֶׁתִּרְאֶה חֲסֵרָה
כְּשֶׁתִּרְבֹּץ הָרִי זֶה נִבְלָה כִּמּוֹ שֶׁנִּחְתָּךְ חֲצִיָּה וְנִחְלָקָה לְשְׁנֵי גּוּפּוֹת,
וְאִין הַשְּׁחִיטָה מוּעֵלֶת בָּהּ. וְכֵן אִם נִשְׁבְּרָה מִפִּרְקָתָה וְרֹב בָּשָׂר
עֲמָה, אוֹ שֶׁנִּקְרָעָה מִגִּבָּה כְּדָג, אוֹ שֶׁנִּפְסַק רֹב הַקְנָה, אוֹ שֶׁנִּקְבַּ
הוֹשֵׁט בְּכָל שֶׁהוּא בְּמָקוֹם הָרְאוּי לְשְׁחִיטָה הָרִי זֶה נִבְלָה מִחַיִּים,
וְאִין הַשְּׁחִיטָה מוּעֵלֶת בָּהּ. וְאַחֵר הַבְּהֵמָה וְאַחֵר הָעוֹף, בְּכָל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

יז. שְׁנֵי עוֹרוֹת יֵשׁ לוֹ לְהוֹשֵׁט הַחִיצוֹן אָדָם, וְהַפְּנִימִי לְבָן; נִקְבַּ
הָאֶחָד מֵהֶן בְּלֶבֶד, כְּשֶׁרָה. נִקְבוּ שְׁנֵיהֶן בְּכָל שֶׁהוּא בְּמָקוֹם
הָרְאוּי לְשְׁחִיטָה, הָרִי זֶה נִבְלָה: וּבֵין שְׁנִשְׁחַטָה בְּמָקוֹם הַנִּקְבַּ,
בֵּין שְׁנִשְׁחַטָה בְּמָקוֹם אַחֵר אִין הַשְּׁחִיטָה מוּעֵלֶת בָּהּ; נִקְבוּ
שְׁנֵיהֶן זֶה שְׁלֹא כִּנְגֵד זֶה, נִבְלָה. נִקְבַּ הוֹשֵׁט, וְעָלָה בּוֹ קְרוֹם
וְסִתְּמוּ אִין הַקְרוֹם כָּלוּם, וְהָרִי הוּא נִקְוֵב כְּשֶׁהָיָה.

יח. נִמְצָא קוֹץ עוֹמֵד בְּהוֹשֵׁט לְרַחְבּוֹ, הָרִי זֶה נִבְלָה שְׂמָא נִקְבַּ

הושט ועלה קרום במקום הנקב, ואינו נראה; אבל אם נמצא הקוץ לארכו בושט אין חוששין לו, שרב הבהמות המדבריות אוכלות הקוצים תמיד. וושט אין לו בדיקה מבחוץ, אלא מבפנים. פיצד: הופכו ובודק אם נמצא עליו טפת דם, בידוע שהיה נקוב.

יט. גרגרת שנפסק רב חללה במקום הראוי לשחיטה, הרי זו נבלה; וכן אם נקבה כאיטר. נקבה נקבים קטנים אם נקבים שאין בהן חסרון, הם מצטרפין לרפה; ואם נקבים שיש בהם חסרון, מצטרפין לכאיטר. וכן אם נטלה ממנה רצועה, מצטרפת לכאיטר. ובעוף כל שאלו מקפל הרצועה או הנקבים שיש בהן חסרון, ומניחן על פי הקנה אם חופה את רבו, נבלה; ואם לאו, כשרה.

כ. נקבה הגרגרת נקב מפלש משני צדדיה, כדי שיפנס איטר לרחבו נבלה; נסדקה לארפה אפלו לא נשתיר מן המקום הראוי בה לשחיטה אלא משהו למעלה ומשהו למטה, כשרה.

כא. גרגרת שנקבה, ואין ידוע אם קדם שחיטה נקבה או אחר שחיטה נוקבין אותה עתה במקום אחר, ומדמין הנקב לנקב: אם נדמה לו, מתרת. ואין מדמין אלא מחליה גדולה לחליה גדולה, או מקטנה לקטנה; אבל לא מקטנה לגדולה ולא מגדולה לקטנה: שכל הקנה חליות חליות הוא, ובין כל חליה וחליה חליה אחת קטנה משתייהן ורפה.

הלכות שחיטה פרק ד

א. ישראל שאינו יודע חמשה דברים שמפסדין את השחיטה וכיוצא בהן מהלכות שחיטה שבארנו, ושחט בינו לבין עצמו אסור לאכל משחיטתו, לא הוא ולא אחרים. והרי זו קרובה לספק נבלה; והאוכל ממנה, מפין אותו מפת מרדות.

ב. ואפלו שחט בפנינו ארבעה וחמשה פעמים שחיטה כשרה, והרי שחיטה זו ששחט בינו לבין עצמו נכונה וגמורה אסור לאכל ממנה: הואיל ואינו יודע דברים המפסידים, אפשר שיפסיד השחיטה והוא אינו יודע, כגון שיששה או ידרס או ישחט בסכין פגומה וכיוצא באלו, בלא כונתו.

ג. ישראל שידע הלכות שחיטה הרי זה לא ישחט בינו לבין עצמו לכתחלה, עד שישחט בפני חכם פעמים רבות עד שיהיה רגיל וזריז; ואם שחט תחלה בינו לבין עצמו, שחיטתו כשרה.

ד. היודע הלכות שחיטה, ושחט בפני חכם עד שנעשה רגיל הוא הנקרא ממחה; וכל הממחין שוחטין לכתחלה בינו לבין עצמן. ואפלו נשים ועבדים אם היו ממחין, הרי אלו שוחטין לכתחלה.

ה. חרש שוטה וקטן ושכור שנתבלבלה דעתו ששחטו, שחיטתו פסולה מפני שאין בהן דעת, שמא יקלקלו בשחיטתן; לפיכך אם שחטו בפני היודע, וראה אותן ששחטו כהגן שחיטתן כשרה.

ו. מי שאינו יודע אצלנו, ששחט בינו לבין עצמו שואלין אותו:

אם נמצא יודע עיקרי הלכות שחיטה, שחיטתו כשרה. הרי שראינו ישראל מרחוק ששחט והלך לו, ולא ידענו אם יודע אם אינו יודע הרי זו מתרת; וכן האומר לשלוחו, צא ושחט לי, ומצא בהמה שחטה, ואין ידוע אם שלוחו שחטה או אחר הרי זו מתרת: שרב המצויין אצל שחיטה, ממחין הן.

ז. אבד לו גדי או תרנגול, ומצאו שחוט בבית מתר, שרב המצויין אצל שחיטה ממחין הן; מצאו בשוק אסור, שמא נתנבל ולפיכך השלך. וכן אם מצאו באשפה שבבית, אסור.

ח. ממחה שנשתתק, והרי הוא מבין ושומע, ודעתו נכונה הרי זה שוחט, לכתחלה; וכן מי שאינו שומע, הרי זה שוחט. הסומה לא ישחט לכתחלה, אלא אם כן אחרים רואין אותו; ואם שחט, שחיטתו כשרה.

ט. נכרי ששחט אף על פי ששחט בפני ישראל בסכין יפה, ואפלו היה קטן שחיטתו נבלה; ולוקה על אכילתה, מן התורה שנאמר "וקרא לך, ואכלת מזבחך" (שמות לד, טו): מאחר שהזהיר שמא יאכל מזבחך, אתה למד שזבחך אסור; ואינו דומה לישראל שאינו יודע הלכות שחיטה. וגדר גדול גדרו בדבר זה שאפלו גוי שאינו עובד עבודה זרה, שחיטתו נבלה.

י. התחיל הגוי לשחט מעוט הסימנין, וגמר ישראל, או שהתחיל ישראל, וגמר הגוי פסולה: ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף. אבל אם שחט הגוי דבר שאינו עושה אותה נבלה, כגון ששחט חצי הגרגרת בלבד, וגמר ישראל הרי זו כשרה.

יא. ישראל משמד לעברה מן העברות, שהיה ממחה הרי זה שוחט לכתחלה; וצריך ישראל כשר לבדק את הסכין, ואחר כך יתננה למשמד זה לשחט בה מפני שחזקתו שאינו טורח לבדק. ואם היה משמד לעבודה זרה, או מחלל שבת בפרהסייה, או מין, והוא הכופר בתורה ובמשה רבנו כמו שבארנו בהלכות תשובה הרי הוא כגוי, ושחיטתו נבלה.

יב. מי שהוא פסול לעדות בעברה מן העברות שלתורה הרי זה שוחט בינו לבין עצמו, אם היה ממחה: שאינו מניח דבר מתר ואוכל דבר אסור שזו חזקה היא על כל ישראל, ואפלו הרשעים מהן.

יג. אלו הצדוקיין והביתוסין ותלמידיהן, וכל הטועים אחריהן שאינם מאמינים בתורה שבעל פה שחיטתן אסורה. ואם שחטו בפנינו, הרי זו מתרת: שאין אסור שחיטתן אלא שמא יקלקלו, והן אינן מאמינים בתורת השחיטה; לפיכך אינן נאמנין לומר, לא קלקלנו.

יד. כשהיו ישראל במדבר, לא נצטוו בשחיטת החלין, אלא היו נוחרין או שוחטין ואוכלין, כשאר הגויים. ונצטוו במדבר שכל הרוצה לשחט, לא ישחט אלא שלמים, שנאמר "איש איש, מבית ישראל, אשר ישחט שור . . . ואל-פתח אהל מועד . . . למען אשר יביאו . . . וזבחו זבחי שלמים, לה' . . ." (ויקרא יז, ג-ה); אבל הרוצה לנחר ולאכל במדבר, היה נוחר ואוכל. ומצוה זו אינה נוהגת לדורות, אלא במדבר בלבד בעת התר הנחירה.

טו. ונצטוו שם, שפשיפנסו לארץ, תאסר עליהם הנחירה, ולא

יאכלו חלין אלא בשחיטה; וישחטו בכל מקום לעולם חוץ לעזרה, שנאמר "כי-ירחיב ה' אלהיך את-גבולך . . . וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' לך . . ." (דברים יב, כ-כא). וזו היא המצוה הנוהגת לדורות, לשחט ואחר כך יאכל.

הלכות שחיטה פרק ה

א. כבר בארנו בהלכות אסורי מאכלות, שהטרפה האמורה בתורה היא הנוטה למות; ולא נאמר "טרפה" (שמות כב, ל), אלא שדבר הכתוב בהווה כגון שטרפה ארי וכיוצא בו ושברה, ועדין לא מתה. ויש שם חלאים אחרים אם יארעו לה תחשב טרפה, והן הלכה למשה מסיני; ושמונה מיני טרפות נאמרו לו למשה בסיני, ואלו הן דרוסה, נקובה, חסרה, נטולה, פסוקה, קרועה, נפולה, ושבורה.

ב. אף על פי שכלן הלכה למשה מסיני, הואיל ואין לך בפרוש בתורה אלא דרוסה, החמירו בה: וכל ספק שישתפק בדרוסה, אסור; ושאר שבעה מיני טרפות, יש בהן ספקות מתרין כמו שיתבאר.

ג. הדרוסה הוא שיטרף הארי וכיוצא בו הבהמה וידרס עליה בידו, או ידרס הנץ והנשר וכיוצא בהן על העוף. ואין דריסה בבהמה גסה ובחיה גסה, אלא לארי בלבד; ובבהמה דקה ובחיה דקה, מן הזאב ולמעלה. ובגדיים וטלאים אפלו חתול ושוועל ונמיה וכיוצא בהן, יש להן דריסה. ובעופות הנץ יש לו דריסה, ואפלו בעוף גדול ממנו; אבל שאר עופות הדורסים יש לו דריסה בעוף שפמותו, ואין לו דריסה בעוף שהוא גדול ממנו. ויש לחלדה דריסה, בעופות; וכלב אין לו דריסה כל עיקר, לא בעוף ולא בבהמה וחיה. והנץ, יש לו דריסה בגדיים וטלאים והוא, שיקב בצפרניו לבית החלל.

ד. אין דריסה, אלא ביד הטורף; אבל ברגליו, אין חוששין לה. ואין דריסה, אלא בצפרן; אבל בשן, אין חוששין לה אלא אם כן נקב עד בית החלל, ובודקין שמא נקב אחד מן האברים שנטרפת בנקיבתו. ואין דריסה, אלא בכונת הטורף; אבל אם נפל הדורס ונשתקעו צפרניו בנטרף, אין זו דריסה. ואין דריסה, אלא מחיים; אבל אם דרס ונהרג ועדין ידו בדרוסה, ולא שמת צפרניו ממנה אלא אחר מותו אין חוששין לה.

ה. וכיצד דין הדרוסה: כל מקום שאמרנו חוששין לה שוחטין את הנטרף, ובודקין כל החלל שלו מכף הירך עד הקדקד: אם נמצאת כלה שלמה מכל מיני טרפות, ולא נמצא בה רשם הדריסה הרי זו מתרת; ואם נמצא בה רשם הדריסה הרי זו טרפה, ואסורה מן התורה.

ו. איזה הוא רשם הדריסה: הוא שיאדים הבשר כנגד בני מעים; ואם נמוק הבשר כנגד בני מעים, עד שנעשה כבשר שהרופא גורדו מן החבורה רואין אותו הבשר כאלו חסר וטרפה. ואם דרס בסימנין משיאדימו, טרפה; ודריסתן במשהו: כיון שהאדים בהן כל שהוא מחמת דריסה, טרפה.

ז. ספק דרוסה אסורה עד שתבדק, בדרוסה ודאית. פיצד: ארי

שְׁנַכְנַס לְבִין שְׁוֹרִים, וְנִמְצָא צִפְרֵן בְּגָבוֹ שֶׁלְאַחַד מֵהֶן חוֹשְׁשִׁין
שְׁמָא אָרִי דְרָסוּ, וְאִין אוֹמְרִין שְׁמָא בְּכוּתֵל נִתְחַכֵּךְ. וְכֵן שׁוּעַל
אוֹ נִמְיָה שְׁנַכְנַס לְבִין הָעוֹפּוֹת, וְהוּא שׁוֹתֵק וְהֵן מְקַרְקְרִין
חוֹשְׁשִׁין שְׁמָא דְרָס; אָבֵל אִם הָיָה הוּא נוֹהֵם וְהֵן מְקַרְקְרִין,
מִירָאָתוֹ וּמִנְהִימָתוֹ הֵן מְקַרְקְרִין. וְכֵן אִם קָטַע רֹאשׁ אֶחָד מֵהֶן,
הִנֵּה נָח רָגִזוּ; וְכֵן אִם שָׁתַק הוּא וְהֵן, אִין חוֹשְׁשִׁין שְׁאֵלוֹ הַזִּיק,
הָיָה מְקַרְקְרִין.

ח. סִפֵּק שְׁנַכְנַס לְכָאן טוֹרֵף אוֹ לֹא נַכְנַס לְכָאן, אוֹ שְׁרָאִינוּהוּ
שְׁנַכְנַס וְלֹא נוֹדַע אִם זֶה מִן הַטּוֹרְפִין אוֹ אֵינוֹ מִן הַטּוֹרְפִין אִין
חוֹשְׁשִׁין; וְכֵן עוֹף שְׁנַכְנַס לְבִין הָעֵצִים, אוֹ לְבִין הַקְּנִים, וְיִצָּא
וְרֹאשׁוֹ מִנְטֵף דָּם, אוֹ צֹארוֹ אִין חוֹשְׁשִׁין לוֹ שְׁמָא נְטָרֵף, אֵלֹא
אוֹמְרִין שְׁמָא בְּעֵצִים נָזַק.